Η ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑΣ

Ἡ μεγάλη ἀγάπη μιᾶς ταπεινῆς χορευτρίας. Ἡ Μανὸν Λὲ Κλὲρ καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Σαξωνίας. Πῶς ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους. Μῆνες εὐτυχίας καὶ ἔρωτες. Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς Μανὸν. Ἡ φιλαρέσκεια τοῦ πρεσβευτοῦ. Ὅπου ἐπέρχεται ὁ κόρος. Ἡ ἀπελπισία κι' ὁ σπαραγμὸς μιᾶς μικρούλας ἐρωτευμένης. Τὸ τέλος μιᾶς τραγωδίας ἀγάπης, κτλ. κτλ.

Μανὸν Λὲ Κλὲρ δὲν ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατία, οὔτε καὶ στὴ χορεία τῶν γυναικῶν, ποὺ διαπρέψανε γιὰ τὴ μόρφωσί τους, γιὰ τὴν εὐφυΐα τους, γιὰ τὴν πολυδάπανη ζωή τους. Ἦταν ἁπλῶς μιὰ ταπεινὴ καὶ ἄσημη μπαλαρίνα, στὴ Γαλλικὴ Ὄπερα. Μὰ ἡ μεγάλη της καρδιὰ κι' ἡ ὑπέροχη ἐρωτικὴ θυσία της, τὴν ἔκαναν νὰ πάρῃ ξεχωριστὴ θέσι στὸ πάνθεον τῶν διασημοτέρων ἡρωΐδων τῆς ἀγάπης.

Ἡ Μανὸν ἦταν, πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ πενῆντα περίπου χρόνια, μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες χορεύτριες τῆς Ὄπερας. Μικροῦλα ἀκόμα, δεκάξη ἐτῶν—στὴν ἡλικία τῆς Ἰουλιέττας τοῦ Σαίξπηρ—εἶχε ξετρελλάνει πολλοὺς κομψευόμενους τῆς ἐποχῆς καὶ τακτικοὺς θαυμάνας τῶν παρασκηνίων τῆς Ὄπερας, μὲ τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της, μὲ τὰ δροσερά της νειάτα, μὲ τὴν παιδιάστικη ἀφέλειά της... Μὰ ἡ Λὲ Κλὲρ ἦταν φρόνιμη. Ἡ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν λεοντιδέων δὲν τὴν ξεμυάλιζαν. Περίμενε ν' ἀγαπήσῃ ἕναν ἄνδρα καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ, μαζὺ μὲ τὴν καλλονή της, καὶ τὴν καρδιά της, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξαναπάρῃ ποτὲ πίσω...

Μά, ἀλλοίμονο, ἔκανε πολὺ κακὴ ἐκλογή...

Ὁ ἄνδρας, ποὺ τὸν θεώρησε καλύτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς θαυμαστάς της, ἦταν ὁ βαρῶνος Μελχιὸρ Γκρίμ, πρεσβευτὴς τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας στὸ Παρίσι, ἡλικίας 37 χρόνων, διαβόητος στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα γιὰ τὶς ἄπειρες ἐρωτικές του ἐπιτυχίες.

Ἡ Μανὸν ξετρελλάθηκε μαζύ του.

Ἔφτασε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἐκεῖνος ἕνα βράδυ, στὰ παρασκήνια τῆς Ὄπερας, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ τῆς κάνῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ καθιερωμένα κομπλιμέντα γιὰ τὴν ὀμορφιά της, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνδρας ποὺ ὀνειροπολοῦσε τόσον καιρό !...

Ὡστόσο, ἀπὸ ἕνα γυναικεῖο ἔνστικτο, ἔκανε τὴ φιλάρεσκη μαζύ του, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ βαθιὰ τῆς ἀγάπης του.

Ὁ βαρῶνος, ὁ ὁποῖος δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι θὰ συναντοῦσε τόση ἀντίδρασι ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη μπαλαρίνα, πείσμωσε περισσότερο καὶ τὸ θεώρησε ζήτημα τιμῆς γι' αὐτὸν νὰ τὴν κατακτήσῃ. Καὶ πολιόρκησε τὸ φρούριο τόσο στενὰ—καὶ μὲ τόση στρατηγικὴ τέχνη—, ὥστε ἡ πρωτόπειρη Μανὸν βεβαιώθηκε πειὰ ὁριστικὰ ὅτι ὁ βαρῶνος της τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά του !...

Κι' ἕνα βράδυ κάθησε καὶ τοῦ ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα :

«Μὲ συγκινεῖ πολὺ ἡ ἀγάπη σας, κύριε βαρῶνε, καὶ μὲ συγκινεῖ ἀκόμα περισσότερο ἡ σκέψις ὅτι θὰ γίνω φίλη σας. Εἶμαι βεβαία πειὰ ὅτι μ' ἀγαπᾶτε μὲ τὴν καρδιά σας. Ἀπόψε τὸ βράδυ ἐλᾶτε νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς Ὄπερας»...

Ὁ Γκρὶμ πῆγε, φυσικά, στὸ ραντεβοῦ καὶ βρῆκε τὴ Μανὸν προθυμότατη νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του...

Στὴν ἀρχὴ πέρασαν μαζὺ μερικοὺς μῆνες ἀπερίγραπτης εὐτυχίας. Ὁ πρεσβευτὴς τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει φίλη πιὸ τρυφερή, πιὸ ἀφοσιωμένη καὶ πιὸ ὡραία ἀπὸ τὴ Μανόν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν παρέλειπε κάθε εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζότανε, γιὰ νὰ καυχησιολογῇ στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια γιὰ τὴν καινούρια του κατάκτησι καὶ νὰ κάνῃ μερικὲς κυρίες, ποὺ εἶχαν δῆλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ τοῦ προσφέρουν τὴν ἀγάπη τους, νὰ σκάζουν ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὴ ζήλεια τους ! Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ἡ ἱστορικὴ κυρία Ντ' Ἐπιναί, ποὺ ἀγαποῦσε ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν τὸν Γκρὶμ καὶ ἡ ὁποία, μάλιστα, ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος της τὴν ἀπατοῦσε μὲ μιὰ μπαλαρίνα !...

Ὁ διάσημος φιλόσοφος Ζὰν - Ζὰκ Ρουσσὼ γράφει στὰ Ἀπομνημονεύματά του, ὅτι ὁ Γκρὶμ εἶχε καταντήσει ἀνυπόφορος μὲ τὴν φιλαρέσκειά του, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μανόν. Περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας του γυαλίζοντας τὰ νύχια του, κάνοντας ἀρωματισμένα λοιτρά, ἀλείφοντας τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα του μὲ διάφορες κρέμες !...

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε πὼς αὐτὸς ὁ ἐπαγγελματίας Δὸν Ζοιάν, ὁ ἐκ συστήματος καταχτητὴς γυναικῶν—καὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ τύποι εἶνε, ὡς γνωστόν, ἄκαρδοι—πῆρε τόσο στὰ σοβαρὰ γιὰ...μερικοὺς μῆνες, τὸν ἔρωτα μιᾶς μικρῆς καὶ ἄσημης μπαλαρίνας ! Ὁ Γκρὶμ δὲν κρατοῦσε ποτὲ κοντά του μιὰ γυναῖκα τῆς κοινωνικῆς τάξεως τῆς Μανὸν πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα. Τὴν Μανὸν τὴν εἶχε τέσσερες... Τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἦταν ὑπεραρκετὸ γιὰ τὸν Γκρὶμ γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ βαρεθῇ τὴ χορεύτρια... Κι' ἕνα πρωὶ ὁ πρεσβευτὴς ἐγκατέλειψε τὴ Μανόν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Ντ' Ἐπιναί, ἡ ὁποία εἶχε τὸ μεγάλο πλεονέκτημα νὰ διαθέτῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναμφισβήτητη καλλονή της, κι' ἕνα μέγαρο ἐπιπλωμένο πλούσια καὶ...πολλὰ χρήματα !

Ἡ Μανὸν δὲν μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ ὅτι τελείωσε κιόλας τὸ ἐρωτικό της μυθιστόρημα μὲ τὸν Γκρὶμ. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν ξανατραβήξῃ κοντά της, ἄρχισε νὰ τοῦ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα γράμματα, τὸ ἕνα πιὸ ἀπελπισμένο ἀπὸ τ' ἄλλο. Σᾶς παραθέτουμε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς αὐτές, παραλείποντας τὰ ὀρθογραφικά της λάθη :

«Ἀγαπητὲ κύριε πρεσβευτά, τὸ συμφέρον καὶ ἡ τιμὴ δὲν ἔκαναν ποτὲ ἐντύπωσι στὴ μικρὴ φίλη σας. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀγοράσετε φορέματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φοροῦν ἡ μεγάλες κυρίες. Ἐγὼ θέλω τὸν ἀγαπημένο μου, τὸν τρυφερό, τὸν χαριτωμένο, τὸν καθὼς πρέπει πρεσβευτή μου ! Ναί, ψυχή τῆς ζωῆς μου, γοητεία τῆς καρδιᾶς, ἡ μικροῦλα σου, ποὺ μονάχα ἑσένα θέλει στὸν κόσμο, σὲ περιμένει ἀπόψε τὴ νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ χορὸ — σὲ περιμένει, σὲ περιμένει, νὰ ξαναπᾶς κοντά της, μὲ τὴν ἴδια ἐρωτικὴ λαχτάρα, ποὺ αἰσθάνεται καὶ κείνη γιὰ σένα...—σὲ περιμένει καὶ σὲ φιλάει χίλιες φορὲς καὶ χίλιες ἀκόμα καὶ ἄλλες ἑκατό !...».

Μὰ ὁ Γκρὶμ δὲν καταδεχότανε οὔτε κἂν ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἀπελπισμένες αὐτὲς ἐπικλήσεις...

Μιὰ μέρα ἡ Μανὸν ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πάρῃ κι' ἡ ἴδια ἀπάρασι ὅτι ἔπρεπε νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα.

Ὁ «ἀγαπημένος της πρεσβευτὴς» ὄχι μονάχα δὲν φαινότανε διατεθειμένος νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της, ἀλλ' ἔκανε καὶ μιὰ ἄλλη κακὴ πρᾶξι—μιὰ ἀτιμία, γιὰ τὴν ἀκρίβεια : Ἔδειχνε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια, τὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἔστελνε ἡ Μανὸν καὶ γελοῦσε μαζὺ μὲ τοὺς φίλους του γιὰ τὶς....ἀνορθογραφίες τῆς μπαλαρίνας !... Ἔφτασε, μάλιστα, στὸ βαθμὸ τῆς πορδώσεως νὰ χαρίσῃ μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς σὲ μερικὲς ἄλλες μπαλαρίνες, ἡ ὁποῖες ζήλευαν τὴ Μανόν. Καὶ φαντάζεσθε, βέβαια, τί εἰρωνικὰ σχόλια ἄκουγε εἰς βάρος της ἡ φτωχὴ μικροῦλα, ἐνῶ ἡ ἀντίζηλές της διάβαζαν τὰ γράμματά της ὑψηλόφωνα, στὰ παρασκήνια τῆς Ὄπερας, ξεκαρδισμένες στὰ γέλια !

Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἑπόμενο νὰ συμβῇ, συνέβη πράγματι.

Ἕνα πρωὶ ἡ Μανόν, ἡ ὁποία εἶχε περάσει ὅλη σχεδὸν τὴ νύχτα της ἔξω ἀπὸ τὴν Ὄπερα, περμένοντας μ' ἕνα τρομερὸ κρύο νὰ πάῃ ὁ Γκρὶμ νὰ τὴν πάρῃ, δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Τὴν εἶχε πιάσει δυνατὸς πυρετός, ποὺ τὴν κράτησε κατάκοιτη πολλὲς ἑβδομάδες. Ἡ Μανὸν πάλαψε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Μὰ ἦταν νέα ἀκόμα καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀναλάβῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ὄπερα, ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο πόρο ζωῆς. Μὰ οἱ συνάδελφοί της δὲν πρόσεξαν ὅτι τὸ γέλιο εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὰ χεῖλη της, ὅτι τὰ μάτια της γυάλιζαν παράξενα, σὰν νὰ εἶχε διαρκῶς πυρετό, καὶ ὅτι κουραζότανε πολὺ εὔκολα, μὲ τὴν παραμικρὴ προσπάθεια ποὺ κατέβαλε...

Ἕνα βράδυ ἡ Μανὸν χόρευε στὸ μπαλέτο τῆς «Ἀρμίδας», ὅταν ξαφνικὰ τὰ βλέμματά της ἔπεσαν στὸν βαρῶνο, ὁ ὁποῖος καθότανε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα θεωρεῖα, περιστοιχιζόμενος, ὅπως πάντοτε, ἀπὸ ὡραῖες γυναῖκες... Ὁ Γκρὶμ δὲν ἔλαβε κἂν τὸν κόπο νὰ κριφθῇ, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ ἡ Μανόν, ἂν καὶ ἤξερε πόσο τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα !...

Ἡ Μανὸν ὑπέφερε ἀνεκδιήγητα μαρτύρια ὥς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Ἀγωνιζότανε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της, νὰ μὴ ξεσπάσῃ σὲ δάκρυα... Μὰ ὅταν τελείωσε ἡ σκηνή, ἔφυγε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ θέατρο, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ μιὰ φίλη της, ποὺ τῆς φώναζε τρομαγμένη :

—Ποῦ πᾶς, Μανόν ; Θὰ κρυολογήσῃς ! Εἶσαι ἱδρωμένη ! Ρίξε κάτι πάνω σου !

Μὰ ἡ χορεύτρια δὲν τὴν ἄκουσε... Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλή, στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους... Ξαφνικά, ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη... Τὴν περιμάζεψαν καὶ τὴν πήγανε σπίτι της, σ' ἐλεεινὴ κατάσταση.... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, πέθαινε ἀπὸ καλπάζουσα φθίσι !...

Ὁ κ. Γκρὶμ φόρεσε πένθος ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατό της, ὄχι ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὴ Μανόν, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀπαντᾶ μὲ ἀλαζονεία στοὺς φίλους, ποὺ τὸν ρωτοῦσανε ποιὸς συγγενής του πέθανε :

—Ἄ ! μιὰ γυναῖκα... Μιὰ μπαλαρίνα.... ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ποὺ αἰσθανότανε γιὰ μένα !...